

Carly Robyn

Drive Me Home

CHARLOTTE

Ik hoop met heel mijn hart dat degene die mijn droom verstoort vervloekt wordt en de rest van zijn leven gedwongen elke ochtend smerige koffie moet drinken. Kreunend negeer ik de overgaande hoteltelefoon naast mijn bed en trek de dekens over me heen. De telefoon doet er even het zwijgen toe, maar helaas heb ik de receptie gevraagd om me te blijven bellen tot ik opneem en dus gaat hij al snel opnieuw over.

Ik ben geen ochtendmens. Verre van. Eerlijk gezegd ben ik een ware feeks tot ik twee cafeïneshots achter de kiezen heb. Minstens. Toen ik klein was, begroette mijn vader me 's ochtends met 'brommestraaltje', omdat mijn humeur met geen mogelijkheid zonnig te noemen was.

Mijn droom – waarin Jason Momoa en Ryan Reynolds vechten om de eer van wie me mijn eerste Birkin mag kopen – laat ik gaan en ik neem de telefoon op. 'Hallo,' zeg ik slaperig.

'Goedemorgen mevrouw Walker. Met Khan van de receptiebalie. U had om een wekdienst gevraagd.'

'Ja, dank je wel,' mompel ik, terwijl ik de slaap uit mijn ogen wrijf.

Khan lijkt te aarzelen. 'Zal ik anders over tien minuten terugbellen?' vraagt hij dan.

Ik trek verward een wenkbrauw op. 'Ehm, waarom?'

'Om er zeker van te zijn dat u... alert bent,' zegt hij weife-

lend. ‘Uw echtgenoot heeft ons gevraagd ervoor te zorgen dat u op tijd op het circuit bent. Uw auto staat over dertig minuten voor u klaar.’

Mijn maag keert zich om. *Gadverdamme*. Ik zucht. ‘Mijn bróér.’

‘Sorry?’

‘Theodore is mijn broer, niet mijn echtgenoot.’ Mijn eventuele toekomstige echtgenoot zou beter moeten weten dan het hotelpersoneel mij uit bed te laten slepen. ‘Maar je hoeft niet nog een keer te bellen. Ik ben wakker. Dank je wel.’

‘Oké. Fijne dag, mevrouw Walker.’

‘Jij ook, Khan. Ik neem mijn wens terug dat je gedwongen bent de rest van je leven smerige koffie te drinken.’

Zodra ik de telefoon terug op de houder heb gelegd, uit ik een reeks bloemrijke vloeken waarmee ik Shakespeare zou kunnen imponeren en dwing ik mezelf op te staan. Met de gang van een chagrijnige oude man met artritis begin ik aan mijn ochtendroutine. Nadat ik mijn tanden heb gepoetst, mijn dagcrème heb opgedaan en mijn krullen een soort van in model heb gekregen, loop ik naar mijn koffer. Ik negeer de AlphaVite-polo die mijn broer me heeft gegeven – geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om dat polyestergedrocht aan te trekken – en pak er drie mogelijke wedstrijddagoutfits uit. Ik twijfel even, en kies dan voor een crèmekleurige gebreide midi-jurk. Netjes, casual en de lichte stof maakt hem perfect geschikt voor het Bahreinse klimaat. De jurk combineer ik met mijn beige Nike-sneakers – volgens mij wordt de kleur *light bone* genoemd, maar dat vind ik te antropologisch en vreemd klinken – en schuif mijn koffer naar de andere kant van de kamer zodat hij niet te zien is in de spiegelfoto die ik voor de socials neem. Dan ga ik naar beneden en loop ik het hotel uit, naar de auto die op me wacht.

Ik ben slechts vijfendertig minuten te laat als we bij het circuit aankomen. Dat is lang niet slecht, gezien mijn jetlag,

mijn hekel aan ochtenden en mijn problemen met timemanagement. Ik zet mijn zonnebril op terwijl ik naar het toegangspoortje voor de paddock loop. Hoewel het nog maar negen uur 's ochtends is, is de gouden gloed van de zon al verblindend fel. Een enorm groot spandoek met het F1-logo en de sponsors hangt boven mijn hoofd terwijl ik mijn vippas zoek. Er zit een neonoranje koord aan vast, dus hij is in principe makkelijk te vinden, maar mijn tas lijkt wel op die van Mary Poppins. Ik doe niet aan schattige handtasjes. Sommige luchtvaartmaatschappijen beschouwen dit bakbeest als handbagage.

Als ik eenmaal mijn pas gevonden heb, leg ik hem op de scanner. Er verschijnt een groen licht op het toegangspoortje: ik mag door naar de exclusieve F1-paddock. De paddock ligt achter de pitgarage en is zowel fancy als functioneel. Er zijn hier voornamelijk F1-teams en -werknemers aan het werk, maar voor en na de evenementen tijdens het raceweekend hangen er ook sponsors, journalisten en vips rond. Hoe de paddock precies wordt vormgegeven verschilt per circuit, maar het lijkt altijd op een klein miljardairsdorpje.

Als ik over het pad naar het motorhome van AlphaVite loop en om me heen kijk, glimlach ik in mezelf. De Grand Prix van Bahrein is bij lange na niet mijn eerste grand prix. Die bezocht ik namelijk toen ik acht maanden oud was en sindsdien ben ik er elk jaar bij. Zoals altijd vrolijken de geur van motorolie en de mozaïek aan teamkleuren me op. Onderweg zie ik verslaggevers hun camera's en apparatuur opstellen, formule-1-medewerkers sponsors naar de gastenverblijven begeleiden waar champagne en kaviaar klaarstaan en teamleden hun motorhome binnenlopen om te overleggen. Het motorhome van AlphaVite is leigrijs en heeft grote, getinte ramen. Boven de deur staat een bliksemschicht, hun opvallende logo. Op de begane grond bevinden zich aan één kant kantoren, maar het overgrote deel van de ruimte zit vol

met medewerkers die gekleed zijn in het kenmerkende kobaltblauw van AlphaVite en in de cafetaria van hun ontbijt genieten. De privékamers van de coureurs bevinden zich meestal op de eerste verdieping, dus ik loop naar boven zonder mijn pas in te houden. Ik ben net bij de laatste trede aangekomen als de harde stem van mijn broer door de hal galmt. Als ik zelf niet net zo luidruchtig was, had ik hem ermee geplaagd.

Ik overweeg een halve seconde of ik aan moet kloppen. *Fuck it*, denk ik dan en ik loop zonder iets te zeggen naar binnen. In de ruimte zit Theo met zijn benen wijd op de kleine bank, terwijl hij een levendig telefoongesprek voert. Met zijn vriendin, aan de sullige grijns op zijn gezicht te zien. Ik heb geluk gehad met mijn toekomstige schoonzus. Ik laat geen kans voorbijgaan om mijn broer, de fomule-1-coureur, in te peperen dat het behalen van de wereldtitel niet het beste is wat hem ooit is overkomen. Want dat is Josie, zeker weten. Toen hij nog voor het McAllister-team reed, deed zij daar de marketing en op een gegeven moment vorig jaar werden ze meer dan vrienden en schattig/walgelijk verliefd op elkaar.

‘Charlotte is er eindelijk ook,’ zegt hij.

Ik rol met mijn ogen. Alsof hij hier de hele tijd heeft zitten duimendraaien tot ik binnen kwam lopen.

‘Ja,’ gaat hij verder. ‘Oké. Tuurlijk. Ik mis jou ook. Ik bel je later, goed? Ja. Hou van jou, engel.’ Hij hangt op en begroet me met een hartelijk ‘Je zou echt eens moeten leren om aan te kloppen.’

Ik haal mijn schouders op. ‘En jij zou worcestershiresaus niet moeten uitspreken alsof het een hobbitdorp in *Lord of the Rings* is.’

Hij draait zijn hoofd in mijn richting en fronst. ‘Waarom heb je dat shirt dat ik voor je gekocht heb niet aangetrokken?’

‘Ik draag nooit merchandise,’ zeg ik, terwijl ik op de rand van het bureau ga zitten. Sinds ik de eerste episode van *Sex*

and the City zag, ben ik dol op mode. De afspraakjes en dates die Miranda, Charlotte, Samantha en Carrie met New Yorkse mannen hadden interesseerden me geen bal. De enige liefde die mijn aandacht trok was de liefde voor de stoffen, de beroemde Fendi Baguette-tas en alle fantastische winkels in de serie. Zoals Rachel Zoe ooit zei: 'Stijl laat zien wie je bent zonder te hoeven spreken.' Dus ook al sta ik volledig achter het team van mijn broer, hun ongemakkelijke en ietwat jeukende poloshirt is niets voor mij.

'Ben je klaar voor de race?' vraag ik. Ik heb geen zin om een discussie over kleren te voeren. 'Hoe voel je je?'

'Kijk niet zo bezorgd, Lottie.' Hij grinnikt. 'Het is misschien een beetje intimiderend om voor een nieuw team te rijden, maar mijn fans zijn nog steeds mijn fans. Het maakt hun niet uit welke kleuren ik draag.'

'Dat is waar,' geef ik toe. Ik ben er nog steeds niet aan gewend om dolenthousiaste fans tegen te komen, die Theo keer op keer op straat aanklappen voor een handtekening of een selfie.

Hij knipoogt. 'Ik durfde vroeger jouw luiers te verschonen, dus dit kan ik vast ook wel aan.'

Ik rol met mijn ogen. 'Wat een onzin. Je hebt een keer de hulpdiensten gebeld toen je op me moest passen, omdat ik had overgegeven en je niet in mijn buurt wilde komen.'

'Alleen maar omdat...'

'Goedemorgen Roe,' klinkt een stem vanuit de deuropening. Vervolgens loopt er een Griekse god de kamer binnen. Lucas Adler. De beste vriend van mijn broer, op wie ik al verliefd ben sinds... nou ja, eigenlijk sinds altijd. Ik neem Lucas' lange, atletische lichaamsbouw van top tot teen in me op, alsof hij een geweldige wijn is en ik de beste sommelier ter wereld ben. Zijn warrige, golvende blonde haar valt over zijn voorhoofd en door het licht dat door het raam naar binnen valt zie ik dat zijn flesgroene ogen bezaaid zijn met gouden

spikkels. Ik moet me echt inhouden om niet mijn lippen te likken.

Als de tweede AlphaVite-coureur me aankijkt, verschijnen er een luie grijns op zijn gezicht en kraaienpootjes rond zijn ogen. Sinds ik klein ben noemt Lucas me al kangoeroe omdat ik net als het nationale dier van Australië altijd in het rond sprong, maar in de loop der jaren is de afkorting Roe ontstaan.

Er verschijnt een verraderlijke bloes op mijn wangen als ik naar hem zwaai en 'hoi' zeg.

'Theo zei al dat je onderweg was, dus ik heb een koffie en een croissant voor je meegenomen. Maar als je bloedsuikerspiegel te hoog is kun je die ook later opeten.' Hij houdt een koffiebeker met het logo van AlphaVite en een witte papieren zak omhoog. 'Een dubbele espresso met opgeschuimde melk en twee scheutjes suikervrije vanillesiroop, toch?'

Een poging tot een verlegen glimlach heeft geen zin als je buiten zinnen van vreugde bent, en dus laat ik de idiote grijns op mijn gezicht toe. 'Je weet wat mijn favoriete koffie is!'

Er verschijnt een lichtroze gloed op zijn wangen. Het is te schattig voor woorden: deze volwassen man, die onder de tatoeages zit en metalen ringen om zijn vingers draagt, bloost. Ik neem me voor om dat vaker te laten gebeuren.

Hij loopt naar me toe en geeft me de koffie. De beker voelt ondanks het beschermende piepschuim warm aan. 'Blijkbaar heb ik een goed geheugen.'

Ik neem een slokje en kreun door de vertrouwde smaak. Mijn eierstokken maken als dank een gechoreografeerd candelansje. 'Je bent de beste. Als ik nog geen lijst met babynamen op mijn telefoon had staan, had jij de naam van mijn eerste kind mogen verzinnen.'

Of de vader van mijn eerste kind mogen zijn.

'En de tweede naam dan?' Lucas grinnikt.

Ik breng de beker naar mijn lippen om mijn glimlach te

verbergen en knik. 'Daar kan ik mee leven.'

Ik heb een paar niet zulke slimme beslissingen genomen in mijn leven. Ik geloofde mijn ex toen hij zei dat ik me geen zorgen over dat ene meisje hoefde te maken. Ik dacht dat een lage spijkerbroek me zou staan. Ik heb een pony genomen. En ik ben lid geworden van een dure en chique sportschool in de hoop dat ik vervolgens op miraculeuze wijze zin in sporten zou krijgen. De lijst gaat maar door en is langer dan een medicatiebisluit.

Maar de beslissing om tijdens het formule-1-seizoen met mijn broer de wereld rond te reizen terwijl ik erachter probeer te komen wat ik nu ik afgestudeerd ben met mijn leven wil gaan doen, is daar niet een van. Als ik ook nog eens mijn weekenden met Lucas Adler mag doorbrengen, is dit misschien wel de beste beslissing die ik ooit genomen heb.

LUCAS

Als mijn moeder je ergens de schuld van in de schoenen schuift, voelt het alsof je een rugzak vol boeken met je meedraagt. De eerste keer dat ik te laat thuiskwam, gaf ze me zo'n lange en angstaanjagende speech dat ik daarna als ik bij een vriend thuis was altijd op tijd vertrok. Mijn broers en ik noemen het haar 'Oscar-speech', omdat je er tranen van in je ogen krijgt. Maar niet van ontroering.

Ik heb nu al twee keer mijn excuses aangeboden dat ik zo moeilijk te bereiken ben, maar ironisch genoeg lijkt ze nauwelijks door te hebben dat ze me aan de lijn heeft. Omdat ik weet dat ik dit gewoon moet uitzitten, laat ik me op de bank in mijn suite ploffen. Joost mag weten hoe lang dit gaat duren, en ik denk niet dat het slim is om haar te onderbreken nadat ik haar telefoontjes een week lang heb genegeerd.

'Ik heb wel betere dingen te doen dan als een of andere irritante telemarketeer jou lastig te vallen,' snauwt ze. Ook al zie ik haar niet, ik weet dat ze ijsbeert door de kamer, met een hand op haar heup. 'Is het nou echt zo moeilijk om op te nemen als je moeder je belt? Heb ik dáárvoor een zesendertig uur durende bevalling doorstaan: om vaker je voicemail dan jouzelf aan de lijn te hebben?'

'Mam...'

'O nee. Nee, nee, nee, hou op met je ge-mam. Daar trap ik niet in, Lucas Noah Adler. Ik heb je al een week niet gespro-

ken. En je reageert nauwelijks op mijn berichtjes.'

Ja, omdat ze alleen maar berichtjes als *hoi* en *mis je* stuurt, in plaats van iets wat er daadwerkelijk toe doet. Maar dat zeg ik maar niet. Toch help ik haar, als ze eindelijk even een stilte laat vallen om adem te halen, er voorzichtig aan herinneren dat het seizoen net is begonnen. 'Ma, ik heb het ontzettend druk, maar het spijt me, oké? Ik zal beter mijn best doen om je op de hoogte te houden.'

'Hmpf.' Dan wordt haar toon zachter. 'Ik maak me gewoon zorgen omdat je zo ver weg bent. Ik vind het fijn om je stem te horen. Dan weet ik dat het goed met je gaat.'

'Weet ik,' antwoord ik. Ik krijg een benauwd gevoel in mijn borst en speel met de zilveren ring om mijn middelvinger. 'Ik beloof je dat ik vaker zal opnemen als je belt.'

'Mooi zo,' zegt ze. 'Goed, nu dat geregeld is: weet je al wanneer je terug naar huis vliegt?'

Ik laat mijn hoofd met een klap op de achterkant van de bank vallen. Hiérom neem ik haar telefoontjes niet op. 'Ja, waarschijnlijk in mei of juni.'

Ze maakt een irritant geluid, als van een buzzer die afgaat. Zo hard dat ik terugdeins en de telefoon ver van mijn oor houd.

'Helaas. Dat is niet het juiste antwoord,' zegt ze. 'Je bedoelt: in mei of juni. Niet waarschijnlijk. Wanneer ben je hier voor het laatst geweest? Vorige zomer?'

'Je hebt me in december nog gezien.'

Mijn ouders kwamen me opzoeken in Monaco. We hebben een week lang gezeild, net zoals we in de zomers in Cape Cod deden toen ik klein was. Ik heb vier broers, dus ik zie mijn ouders niet vaak een-op-een, maar ze doen hun best en dat stel ik erg op prijs.

'Niet van onderwerp veranderen,' zegt ze op een plotseling hooghartige toon. Ik kan haar voor me zien, in het midden van de kamer, met opgeheven kin. 'Het is hoog tijd dat je lan-

ger blijft dan een dag of twee.'

Het idee maakt me al benauwd, en ik wrijf afwezig over mijn borstbeen. 'Het is niet zo makkelijk, ma. Ik heb verantwoordelijkheden, en nu het seizoen...'

'Ik weet het, lieverd,' zegt ze met een zucht. 'Maar het zou veel voor ons, voor mij vooral, betekenen als je af en toe wat tijd kunt vrijmaken en langs kunt komen. De hele familie komt in mei naar Montreal voor de Grand Prix. Waarom ga je daarna niet met ons mee terug naar Boston? Dan kun je een weekje thuisblijven. We missen je allemaal.'

Ik laat mijn hoofd hangen en zucht verslagen. Ik hang niet graag mijn vuile was buiten, dus mijn moeder weet niet waarom ik de afgelopen jaren zo min mogelijk in Boston ben geweest. Stel je dit eens voor: je komt als verrassing thuis, en komt erachter dat je broer, Jesse, nu je ex datet. De ex met wie je het graag nog eens had willen proberen. Nou, dat lijkt me een goede reden om je geboortestad te vermijden, toch?

Maar ze heeft gelijk. Het is veel te lang geleden dat ik tijd met mijn familie heb doorgebracht. Met degenen die ik wel wil zien, tenminste. 'Vooruit,' stem ik toe. 'Ik zal eens kijken wat mijn team kan doen.'

'Meer vraag ik niet,' zegt ze tevreden. 'Het zou fijn zijn om al mijn jongens weer thuis te hebben.'

Ik laat mijn schouders zakken. Boston voelt allang niet meer als thuis, maar dat verzwijg ik.

'Ik zal je niet langer ophouden,' gaat ze verder. 'Succes vandaag, lief leeuwte. We duimen voor je.'

Ik probeer me niet te storen aan de beschamende bijnaam. We hebben er allemaal één: Grayson de gezellige giraf, Lucas de lieve leeuw, Jesse de jolige jaguar, Ezra de elegante eland (verreweg de ergste bijnaam) en Finn de vinnige vos. 'Dank je, ma. Hou van je.'

'Ik meer van jou.'

Nadat ik opgehangen heb stuur ik een berichtje naar Mit-

chell, mijn manager, en Natalie, mijn assistent, met het verzoek om een vlucht voor me te boeken. Op die manier kan ik er niet meer onderuit.

Daarna verdring ik het gesprek uit mijn gedachten en trek ik mijn racepak vol met sponsorlogo's aan, dat me als gegoten zit. Ik doe de rits niet helemaal dicht, zodat het verplichte brandwerende shirt dat ik eronder draag nog te zien is. Het is zo warm buiten dat alle beetjes helpen om oververhitting te voorkomen. Ik heb een bijpassende helm, hoewel er ook een paar lichtblauwe accenten, de Amerikaanse vlag en mijn geluksnummer zeventien op de zijkant staan. Eén kant zit al vol met krassen, opgelopen tijdens een training, maar net als mijn tatoeages op mijn armen en mijn dij heeft elke kras een eigen verhaal.

Ik loop de garage binnen en neem even de tijd om de sfeer in me op te nemen. Monteurs en engineers brengen aanpassingen aan mijn auto aan, controleren de bandenspanning en stellen elk onderdeel van de gelikte racemachine nauwkeurig af. Het zachte gebrom van de motoren dreunt in de lucht en verwelkomt me als een vriend die je al een tijd niet meer gezien hebt.

Ik begroet en knik bekende gezichten toe terwijl ik naar Charlotte loop, die naast mijn race-engineer staat en prachtige rondingen heeft. Haar donkerbruine haar, een contrast met haar bleke huid en blauwe ogen, valt tot over haar schouders en op haar hartvormige gezicht ligt een gezonde blos. Ze luistert naar de monoloog van de engineer.

Rationeel is het logisch dat ze dit seizoen met AlphaVite doorbrengt. Waarom zou ze de kans laten schieten om de wereld rond te reizen terwijl ze uitvogelt wat haar volgende stap is? Maar emotioneel is het een heel ander verhaal.

Theo is makkelijk in de omgang en wordt niet snel boos, zoals Blake, maar als hij zou weten dat ik een oogje op zijn kleine zusje had... Dan zou hij volledig door het lint gaan.

Door de situatie met mijn eigen broer weet ik maar al te goed hoe het verkiezen van een meisje boven je vriend een relatie kan verpesten. En ik ben niet van plan om mijn vriendschap met Theo om zeep te helpen, enkel en alleen omdat ik alles zou doen om de lach van zijn zusje te horen, een lach die je streelt als op eikenhout gerijpte whisky op je tong, en omdat ik haar lichaam met diezelfde tong zou willen verkennen.

Ik adem lang uit om mijn gedachten te verzetten en stap op Charlotte af. Bij wijze van begroeting trek ik voorzichtig aan een van haar krullen.

Ze draait zich om met een geïrriteerde blik op haar gezicht, maar glimlacht als ze me ziet. 'O. Jij bent het,' zegt ze en ze zwaait naar me. 'Hoi. Ben je er klaar voor?'

'Kom op, zeg.' Ik geef haar een por met mijn elleboog. 'Ik ben altijd klaar voor de racedag.'

'Dat dacht ik al, maar het leek me aardig om te vragen.' Ze kijkt me stralend aan, met haar sprankelende blauwe ogen. 'Mijn fantasieteam en ik verwachten dat je de rest een poepie laat ruiken, trouwens.'

Ik grinnik. 'En hoe heet dat team van je? "Walker This Way"?''

De brede grijns van oor tot oor en de kuiltjes die in haar wangen verschijnen geven me een warm gevoel, alsof ik al gewonnen heb voordat de race begonnen is. 'Nee. Holy Walker-Moly, maar jouw naam is ook een goede. De mogelijkheden zijn eindeloos. Walker on the Wild Side, Walker Flocka Flame, Walker-ness Monster. O! En Walker on Sunshine, natuurlijk. Een klassieker.'

'Wauw. Door jouw namen schaam ik me haast voor de mijne.'

'Je zou je voor die Crocs moeten schamen,' plaagt ze, terwijl ze haar wenkbrauwen optrekt en naar mijn voeten kijkt, ook al draag ik mijn favoriete sandalen vandaag niet.

'Zeg! Mijn Crocs zijn cool en comfortabel.' Ik trek mijn

wenkbrauwen op. ‘Je hoort iemand die weet wat je favoriete koffie is niet belachelijk te maken. Dat is een algemene regel. Of wist je dat soms niet?’

Er verschijnen weer kuiltjes in haar wangen. ‘O, is dat zo? Maar ik ben een kletskaus, dus het is fijn om te weten dat er iemand naar me luistert.’

Ik weiger toe te geven dat ik bijna alles heb onthouden wat Charlotte Walker ooit tegen me heeft gezegd. Ik weet dat ze het lekker vindt als haar brood net iets te geroosterd is, dat ze het liefst twee verschillende kleuren nagellak op haar vinger-nagels en teennagels wil, en dat ze altijd het vingerhoedje als pion kiest als ze Monopoly speelt.

Voordat ik een gevat antwoord kan bedenken, worden we onderbroken door een hard fluitje van onze teambaas, David Green. Hij staat voor de garage, een paar meter achter Charlotte. In de pitstraat. Met Theo aan zijn zijde.

Aha. Het is tijd voor zijn motiverende pre-racetoespraak of, zoals ik het graag noem: zijn ‘Al Pacino in *Any Given Sunday*-speech’.

‘Succes straks,’ zegt Charlotte, terwijl ze zachtjes in mijn biceps knijpt.

‘Tij ook,’ zeg ik, waarna ik me tot mijn schaamte realiseer dat dat nergens op slaat. *Oy vey*. ‘Ik bedoel, veel plezier met... kijken.’

Wat de fuck?

Charlotte legt haar hoofd in haar nek en lacht. ‘Verman je, Adler! Holy Walker-Moly hoopt op een ruim aantal punten vandaag.’

Ik moet nog het hele seizoen doorkomen met haar aan mijn zijde. Dus ja, ze heeft gelijk: ik moet mezelf echt vermannen.